

Gymnasieårene.

Mine karakterer fra mellemskolen var lidt blandede, og jeg var kun 14 år, da jeg søgte om at komme i gymnasiet. Det måtte jeg ikke ifølge forskrifterne, men det var mit held, at frk. Lang havde en nevø, der kun var 4 måneder ældre end jeg, og han søgte optagelse. Han havde fine karakterer, for hans far, den ækle fysiklærer, gav ham topkarakter i fysik og kemi. Til min fordel talte, at jeg havde selveste lille Lang (1 m og 50) til dansk, og hun talte altid venligt til mig.

Jeg kom ind på prøve.

Næsten alle lærerne var spændende og dygtige at høre på. Jeg var naturligvis blevet sproglig. Var jeg blevet mat/nat kunne jeg nok lige så godt være gået med det samme.

Det må siges, at jeg kunne straks lide gymnasiet. Den dag i dag trækker jeg tit på det, jeg fik gennemgået der. Vores historielærer brugte aldrig bogen i timen, men han fortalte så spændende, at vi glædede os til historietimerne. Hen mod eksamen trak han tråde op gennem historien, så vi fik sammenhæng i det hele. Værre var det med oldtidskundskab, som den samme lærer underviste i. Oldævl var rædselsfuldt! En gang om måneden sad vi og gloede på dumme billeder i Luckenbach. Der var Apollon fra Tenea og andre nøgne personer, en hestebagdel fra et berømt slag m. m. Næsten alle de andre oldævlstimer brugte vi på Illiaden og Odysseen. Som regel var det mig, der læste op (fordi jeg elskede at læse op - og læreren troede, at jeg var dybt interesseret i stoffet). De andre i klassen læste lektier, og nede bagved spillede de bridge.

I en dansk stil skrev jeg om mandsskikkelsen i den græske kunst. Stilen var god nok og detailleret, men lille Lang var rystet over mit emnevalg. Hun spurgte, hvorfor jeg havde valgt netop det. Jeg sagde, at det da var ganske naturligt at bruge det, man havde lært i et fag i et andet - hun så bare på mig!

Vi havde kristendomskundskab med en præst, hvis datter, Marie, gik i klassen. Hun var normalt ganske from, men kunne tage den helt

store grinetur. Det gjorde hun en dag i sin fars time. Han kastede sin bibel i hovedet på hende. Alene det var ret sjovt. Men bedre blev det, da der dalede en sky af notater ned mod gulvet. Aldrig har vi grinet så meget, som da hun lå der på gulvet og samlede op - helt forkrøllet af grin.

Drengenes gymnastiklærer var også hysterisk. En dag kunne de ikke springe over et eller andet. I arrigskab tog han sit ur af, smed det på gulvet og stampede på det, inden han hev det ud af vinduet. Døet fik nu ikke drengene til at springe bedre. Vores gymnastiklærerinde var heller ikke for god, Jeg, som var langt den bedste takket være en masse ekstraundervisning, fik en mellemgod karakter, fordi jeg var for længe om at klæde mig om. Hun hed frk.Worm. Det ændrede jeg til lille ORM. Hun var vist sadist, for hun startede altid timen med: Så går elefanterne en tur! Det betød flad hånd i gulvet, strakte knæ og gymnastiksalen rundt. Vi var 2, der kunne - resten gad knapt prøve. Det tog nu ikke modet fra hende.

Vi havde også biologi. Allerede i første G skulle vi have seksualundervisning. Den var godt nok diskret i 1938, og det vi lærte, kunne vi slet ikke bruge til noget. Derimod havde vi alle foretaget studier i bibliotekets bøger, og visse sider i disse bøger var ganske nedslidte. Vores lærer i faget var genert, meget ung og KFUM er (medlem af Kristelig Forening af Unge Mænd). Hans kendskab til det han skulle lære os var sikkert minimalt og helt teoretisk. Jeg var lidt pjanket, må jeg indrømme og glædede mig til de kommende timer. Men det gode kom op i mig, og i et frikvarter før hans time samlede jeg de værste grinebidere og indskærpede dem, at vi skulle tage det her alvorligt. At grine ville være synd for den arme lærer. Det var vi alle enige om - og timen startede. Han var knapt kommet i gang med at fortælle os, at der var 2 forskellige køn, så mærkede jeg en mærkelig bølge i mellemgulvet. Klassen sad i en hesteskoformet opstilling, og da jeg så op, så jeg lige ind i øjnene på en, der havde det som jeg selv, og så brød det løs. Jeg grinede sanseløst, men det blev meget kortvarigt, for jeg blev smidt uden for døren med nogle bemærkninger om en grim tankegang. Derude holdt jeg straks op med

at grine, for der var der ikke særlig sjovt. Lidt efter kom læreren ud og spurgte, om jeg ville med ind og følge undervisningen. Det ville jeg da gerne. I det øjeblik jeg trådte ind, var det bare galt igen, så jeg ville frivilligt gå ud på gangen for ikke at ødelægge de andres undervisning i et så vigtigt fag. Jeg bakkede i stor hast og ramlede ind i læreren, som omfavnede mig for ikke at falde, men i kærlig omfavnelse gik vi begge i gulvet. Tænk, hvis rektor var kommet forbi i det øjeblik og havde spurgt: "Hvad sker der her?" Og klassen jublende havde sagt: "Vi har bare seksualundervisning!"

Jeg undskyldte meget, men han blev vist aldrig rigtig rolig ved mig, og hvad der kunne ske.

Til trods for at vi var sproglige, havde vi fysik og kemi. Jeg lavede rapporter så flotte og med bedre resultater, end man kan opnå under skoleforhold, for jeg havde fundet ud af at starte bagfra. Vor ækle lærer præsenterede mig som et geni.

Nej, til fysik og kemi var der ikke afsat plads i min hjerne.

Vores tysklærerinde var meget dygtig. Hun var ekspert i Goethe, Schiller og Lessing. Hendes søn, Stig, gik i vores klasse. Stolt af sin mor var han nu ikke. Ejendommelig så hun ud med fedtet hår sat op i en rosenkrans om tindingen à la Gretchen i Faust. I håret sad et væld af hårnåle, som dryssede hen ad gulvet, når hun gik, og hun gik hele tiden. Vi kunne tydeligt se de fede ål, hun havde i strømperne og de mærkelige alt for store Mikkels sko. Billedet blev fuldstændt af en lyserød underkjole, der hang forneden. Hun lugtede af museum. Det skyldtes nok, at hun næsten altid havde det samme tøj på - og en stakkels afdød ræv om halsen. Det særeste var, at hun kun var midt i fyrrerne. Det var tit pinligt for Stig med

den mor, som for eks. da hun i en time stak hovedet ind ad døren og højt spurgte Stig, om han havde husket at tage lange underbukser på. Han så slet ikke ud, som det morede ham.

Hun var gift med den hæslige, ondsksfulde fysiklærer, og ægteskabet var fuldstændig mislykket. Hun var søster til rektor frk. Lang - lille Lang. engang i ungdomsdage var fysiklæreren forlovet med rektor, men i en sommerferie kom han til at tage fejl af de 2 søstre,

og den forkerte, vores tysklærerinde, blev gravid. Han blev dømt til omgående ægteskab med den gravide, og det hævnede han til en dag mange år efter, hvor de blev skilt. Han havde også et mindreværds kompleks, fordi HUN var cand. mag. og HAN seminarieuddannet. De boede 5 km væk fra skolen, og HAN havde bil. HUN kunne komme med, hvid hun betalte - og det skulle være kontant! Havde hun ikke aftalte penge, måtte hun i strakt karriere løbe ind til skolen, og det var lige meget, om det øsregnede eller var snestorm.

De boede i et kvadratisk funkishus - han nede og hun oppe. Stig sagde, at de stod det halve døgn ude på trappen og råbte ad hinanden.

Engang fandt hun på, at Stig skulle lære at spille bridge. Jeg blev udnævnt til fjerdemand, fordi jeg boede i nærheden. På forhånd gruede jeg for at skulle lære noget som helst af den fysiklærer.

Det blev endnu værre, end jeg havde forventet.

I løbet af 2 aftner proppedes det samlede Culbertson system ind i hovedet på os, der kun kunne spille rommy. Det var faktisk værre end en fysiktime på grund af de hårde og hånlige blikke. Jeg bestemte, at bridge ville jeg aldrig spille frivilligt.

Måske hævnede læreren sig på mig, fordi jeg i klassen havde bedt om fuld forklaring på tyngdekraften og magnetismen samy på de små ioners faren frem og tilbage. Den største hævn anbragte han dog i min karakterbog.

Vi havde en meget dygtig lærer til engelsk, fransk og latin. Spektor kaldte vi ham, for han var inspektør på skolen. Han kendte hver elev godt - både de stærke og de svage sider. Ja, han kendte mig så godt, at mange år efter, da jeg ville melde Lone ind i gymnasiet i Hillerød, hvor han var blevet rektor, sagde han straks: " Nej, goddag Eval!" lige da jeg kom ind ad døren.

Noget særligt i min gymnasietid var, at det var lykkedes mig at vinde hævnd på frit at komme et kvarters tid for sent hver morgen. Først var der stor ballade med straf, så lidt skæld ud en tid. Man prøvede

også med det gode, men det løb også ud i sandet - ingen gad mere løfte hovedet, når jeg ankom lige så stille.

Nær os boede en dreng fra klassen, der hed Kai. Han var væsentlig mindre end os andre, og derfor var det et syn for guder, når Kai kørte sin fars kæmperutebil ind i en lille garage, hvor der kun var et par centimeter til væggene. Kai kunne slet ikke ses, så det så ud, som om det store skrummel af en rutebil gled langsomt og elegant ind i garagen helt af sig selv.

En anden dreng i klassen var lægesøn, og han spiste albyler, som vi andre karameller samt et par ferietabletter ind imellem. Dengang var sådan nogle i håndkøb. Vi spiste dem i eksamenstiden, og det gik såmænd meget godt.

Der var også Ella. Hun og jeg mente begge, at vi var klassens sødeste pige. Det hørte vores ejendommelige historielærer. Han lod klassens drenge stemme, og det viste sig, at vi fik lige mange stemmer. Så blev vi veninder.

Og der var Astrid, som var så forelsket i Spektor, at hun var ildrød i hovedet bare hun skulle bøje et fransk verbum.

Evelyns far var fabrikant i Århus. Det fik vi at vide mindst en gang om dagen. Vi var til fødselsdag hos hende i Risskov, og det var en god fødselsdag, for han var sodavandsfabrikant - nej, hvor vi drak.

Gerda var også fra Risskov, og de havde egen strand. Jeg besøgte hende ofte hjemme, og vi sejlede i kajak. Gerdas brødre ville lære mig at dreje hele vejen rundt. Jeg kom kun halvt rundt og hang så der - uendelig længe - måske 10 sekunder, så vippede de mig op. Den sport skulle jeg ikke nyde mere af.

Med Gerda var jeg på ferie i Svendborg hos konsul Hoffmann Olsen, som lavede kirsebærvin, KIJAFA. Han var Gerdas onkel. Det originale ved ham var, at han havde 2 koner: En oppe i huset, og en ekskone nede i havehuset plus alt det løse. Det var vist ikke usædvanligt i de kredse. En aften var der fest - det var bestemt for viderekomne - og vi var bare 15 og 16.

Husets datter, Kirsten, der var Gerdas kusine, var på alder med os. Hun var vant til lidt af hvert! Der kom gæster, og de kyssede og krammede løs, hvad vi fandt rædselsfuldt. Der kom en hel del af den fynske lavadel, som Kirsten kaldte dem. På et tidspunkt kom en række unge mænd, der den ene efter den anden præsenterede sig Skeel. Da der havde været nogle stykker, og de alle præsenterede sig Skeel, sagde jeg til den næste, der sagde Skeel: "Ja, det kan jeg næsten tænke mig" og så op - til min rædsel var han totalt skeløjet! Hvad værre var, var at det kunne mine lattermuskler slet ikke klare. Både jeg og Gerda forsvandt skyndsomt. Vi spiste østers og en mystisk efterret. Gerda og jeg fik ikke en bid, men så benovede på, hvordan Kirsten åbnede og skvulpede østers ned. Efterretten vidste vi ikke, hvad var, men da Kirstens far var storvildtjæger..... Så skulle der danses. De gamle i fyrrerne ville meget gerne med os lysegrønne ungmøer, og de krammede os lidt rigeligt. Jeg fik snart nok og foreslog, at vi nulrede hen og nassede i kirsebærrene, som stod i store glasbowler - det var jo en kirsebærplantage. Ham, jeg havde danset med, så ud som ville han hellere nulre og nasse mig. Efter at have fyldt os med kirsebær, forsvandt vi med Kirsten op i hendes værelse og blev der. Vi spurgte hende, hvordan hun holdt sådan nogle fester ud. "Ok" sagde hun, "det er ingenting, så skulle I se, når de folder sig ud."

I klassen havde vi en præstesøn, som ville være præst. Han prædikede allerede i første G og gjorde os klart, hvor små og værdiløse, vi var - og dertil utaknemmelige!

Tilbage til Marie, hvis præstefar gav hende bibelen i hovedet. Hende besøgte jeg nogle gange. I præstegården var "ansat" 2 unge piger, som var lettere åndssvage, så Maries mor havde gratis hushjælp. Jeg husker engang, hvor biskoppen skulle komme næste dag, og så skulle der gøres rent - huset blev endevendt, og pigerne gjorde det ikke godt nok. De glemte at vaske stolene af under stolebenene! Det har jeg aldrig set før eller siden!

Marie holdt foredrag for os piger om at gå rene ind i ægteskabet. Først fulgte jeg slet ikke med. Troede faktisk, at hun mente et bad ville være godt, før man hyllede sig i de hvide gevandter. Det var ikke det, hun mente. Derefter kaldte jeg hende et stykke tid JOMFRU MARIE.

Ved juletid kom et hold drenge fra en kostskole på besøg. Næste jul skulle vi besøge dem, men der blev krig, og det blev ikke til noget.

Det var første gang, jeg fandt noget interessant ved en dreng. Det var ikke noget mindre end en tidligere vicekonge af Indiens søn. Hubert St. John hed han, og han boede i et hus med en skov af skorstene. Vi kørte rundt med rutebiler og så på danske seværdigheder. Tænk, han satte sig ved siden af mig, hver gang vi kom ind i rutebilen. Jeg håbede, alle lagde mærke til det. Han gav mig et billede, hvor han stod ved huset med skorstenene. Jeg gemte det en kortere tid, nemlig til jeg glemte ham. Men flot var han - mørk og med brune øjne.

Jeg havde helt andre interesser. Bedst var det at ride og at svømme, og så var der håndbold. Jeg var halfback - det hed det den gang - for jeg var god til at løbe og en elendig skyder på mål. Men vi havde det bare så sjovt! Fik da også tævet Horsens en enkelt gang!

Når jeg skulle trave ture og cykle med veninderne samt læse en masse bøger, kneb det stadig med tid til lektierne, og jeg var sikkert nok stadig på prøve, da jeg kom i anden G. Det var 1939, og Anden Verdenskrig startede. Det mærkede vi nu ikke så meget til. Alt fortsatte som hidtil på vort gymnasium i Silkeborg.

Der skete en mærkelig ting, som jeg aldrig har fattet. Der var kommet en ny pige i klassen. Hun boede i samme retning, som jeg gjorde. Vi cyklede sammen hjem, og en dag spurgte hun, om jeg ikke ville se, hvordan hun boede. Det ville jeg da gerne, og vi cyklede videre. På en lille bakketop så jeg pludselig et lysskær og stuen i hendes hus for mig. Det var en speciel stue med gamle bondemøbler

og et meget flot bornholmerur. Det undrede mig - men meget mere underligt var det, da vi kom til huset, et gammelt bondehus.

"Far interesserer sig så meget for gamle ting, at vi nærmest bor i et museum", sagde hun, da vi gik ind - ind i præcis den stue, jeg havde set for mig. Uret stod der, og alt var som i mit sære syn. Jeg sagde ikke noget, men jeg havde det skidt med mig selv, for hvordan kunne sådan noget ske. Jeg fortalte mor og far det. De tog let på det. Det var nok, fordi de troede, det var et udslag af min fantasi. For mig var det ikke rart, nærmest uhyggeligt. Jeg glemte det efterhånden igen, for mange sjove ting, der skete. Vi havde jo i klassen fået lavet en regulær bridgeklub, og drabelige kampe udspillede. Det foregik efter Culbertsons system, men vi meldte lige dårligt alle sammen. Til gengæld spillede vi meget - også i nogle af timerne. Vi havde anbragt os langt tilbage i klassen, og der var et par lærere, der var ret ligeglade med os, bare de fik ro til deres egne stemmer - hvilke naturligvis forstyrrede os. Klubben gik også til dans med efterfølgende te i de forskellige hjem hver uge.

I efterårsferien inviterede onkel Viggo mig til sammen med den sømand, som onkel havde overtaget fra far, at sejle en nykøbt båd fra Sønderborg til København. Det var lidt svært at få lov. Far kunne ikke lide, at tyskerne måske havde lagt miner ud ved deres kyster. Der var jo krig.

Onkel hentede mig, og vi kørte til Sønderborg, hvor vi spiste til middag hos sælgeren, der så vidt jeg husker, var slagtermester. På spisestuens endevæg hang der et kæmpebillede af Hitler. Jeg troede, det var en nær slægtning og spurgte, hvem han var. Det fik jeg sandelig grundigt at vide! Vi kørte ned til havnen, hvor en stor flot båd lå. Undervejs havde vi købt masser af mad og drikke. Jeg skulle være kok. Hen på eftermiddagen sejlede vi ud. Vi skulle ikke ret langt den dag. Det kom vi heller ikke! Alt gik galt. Det blæste mere og mere og til sidst ret voldsomt. Båden lå så meget på siden, at jeg måtte opgive min planlagte madlavning.

Onkel og sømanden fik en banan hver, da de snakkede om mad. Jeg var hverken søsyg eller bange for at sejle på siden, men jeg havde nok at gøre med at holde mig fast i kahytten. Så skete der noget. Masten gik delvis i stykker. Det gjorde roret også, og radioen fulgte trop. Nu var det næsten mørkt, og jeg var hundeangst, for jeg forstod på samtalen, at vi hang godt på den. Midt i det hele kom jeg i tanker om minerne, som far havde talt om - og hvis vi nu lå og drev tilfældigt rundt, og der var nordenvind? Mærkeligt nok faldt jeg i søvn efter at have bundet mig fast med et bælte i et håndtag, der stak ud. Mens jeg sov, havde onkel og sømanden gjort en hel masse. Noget sejl havde de fået sat op, og vinden var rimelig. Roret havde de også fået til virke - hvordan aner jeg ikke. Jeg ved kun, at de var sejlet ind i en havn på Fehmern. Jeg vågnede ved, at man var ved at pakke mig ind i et rødt uldtæppe af den slags, som man brugte på sygehuse. Jeg måtte altså være syg! Det var nu ikke et hospital jeg kom på, men et nærliggende varmt hus med dejlig suppe. Jeg var helt forvirret, og alt står som i en tåge for mig den dag i dag. Vi blev vist næste dag sejlet til Flensborg og kom derfra til Silkeborg, men hvordan det hele gik for sig, ved jeg faktisk ikke. Ved kun, at sejlskibe og dårligt vejr lige siden ikke rigtig har været mig.

I anden G havde jeg nogle kærester. Det vil sige, de var mere kæreste med mig end jeg med dem. De var ikke pæne nok - hvad jeg fandt uhyre vigtigt! Som regel var det sådan, at dem jeg kunne tænke mig at få fingre i, var 3. G ere, som ikke så efter et lille nys på 16 år i 2. G. Til gengæld var der en hel del, som syntes om mig, men som ikke havde min interesse. Vi havde megen pigesnak om det trods alt ret spændende andet køn.

Den 9. april blev Danmark besat af tyskerne, som sagde, at de ville beskytte landet mod en engelsk besættelse. Vi tog det roligt, men ønskede at de hurtigst muligt skulle skrubbe af igen.

Vores tysklærerinde løb med ål i strømperne, underkjolen hængende nedenud og dryssende hårnåle efter sig ud på vejen og råbte velkommen til tyskerne samt vinkede begejstret. Hun var ikke spor nazist, men elskede Tyskland - især litteraturen. Hun blev klogere senere under besættelsen.

Jeg kom i 3. G, men det har nok stadig været på prøve. Det var der nu ingen, der snakkede om. Vi var ikke ret flittige med lektierne i vores klasse. Det var kun ganske få, der læste på, hvad vi havde fået for. Et par stykker lå endda ganske lavt - men sjovt havde vi det. Jeg glædede mig hver dag til at skulle i skole.

Vi havde fået en ny sanglærer, der var helt vild med vort gymnasiekor. Vi sang i tide og utide, her og der og alle vegne. Jeg fik mange solopartier, for i koret var der ingen sopranpiger, der kunne, og de turde da slet ikke. Jeg sang Evighedsblomsten, Svæver Hen I Lette Danse og en hel del Weyse. De Klare Bølger Rulled' o.s.v. Han opdagede aldrig min musikalske svaghed. For ham var det bare vigtigt, at jeg kunne gå til vejrs. Om tonen var nøjagtig gjorde mindre. Min mor, der var meget musikalsk, korsede sig, når hun øvede med mig. Værst var det, da jeg til rektors fødselsdag skulle synge første vers af I Danmark er jeg født, så sang koret og sidst skulle jeg alene synge fra Dig Elsker Jeg. De sølle tre ord døjede jeg med, så en fin musiklærer blev tilkaldt. Jeg sang dem nat og dag og var til stor plage for mine omgivelser. Aldrig har jeg været så nervøs. Sangen, som ellers er så smuk, var totalt overøvet. Det gik ret godt, tror jeg nok. Mor hvislede noget om en halv tone for højt. Mange år senere, da jeg sang ved moster Ellas begravelse, sagde organisten: "Det var smukt, selv om du sang en halv tone over!"

På skolen var der julebal, og jeg havde sådan en flot kjole på, der var syet af fint gult stof, mor havde gemt til mig. Jeg dansede med en ældre bibliotekar - på mindst 25 år. Ham kendte jeg godt, for biblioteket var mit andet hjem.

Da vi havde danset, tog han mig med hen til en ven, der lige var blevet læge i byen - en på mindst samme alder. Hvad han skulle til vores skolebal fandt jeg aldrig ud af, men han var der altså! Resten af aftenen dansede vi sammen. Skønt han var ganske nydelig, var jeg ikke spor forelsket. For mig var han en ældre herre, men det var ganske fornøjeligt at se de andre piger fra klassen stirre beundrende på mig og min tilsyneladende fangst. Deres øjne sagde klart: "Hvordan i alverden har hun båret sig ad?" Det fik mig til at komme sammen med ham til helt hen på foråret, men på en ejendommelig måde. Vi var ikke noget almindeligt kærestepar med kysen og krammen. Nej, vi holdt i hånden, og et kys på kinden faldt der også af. Han kom med hjem, og far og mor fandt hurtigt ud af, at han var aldeles ufarlig for deres datters dyd. Tværtimod! Han passede i den grad på mig. Meget rart i begyndelsen - lidt senere kedeligt - og efterhånden bundirriterende. Han var mere læge end godt var. Han kunne ikke lide, at jeg spiste slik og drak sodavand.

Det fandt jeg svært at forstå - noget så dejligt! Han syntes altid, at jeg måtte fryse og skulle have tykkere tøj på. Da vi skulle til min venindes 18års fødselsdag kom jeg til at hoste. Han kiggede mig i halsen og fandt, at tonsillerne så forkerter ud. Med det samme sagde han til mor og far, at jeg ikke kunne gå til fødselsdag. Han underholdt mig hele aftenen med at spille klassiske grammofonplader og servere kamillete. Pladerne var meget gode, men jeg ville nu meget hellere til fødselsdag og drikke sodavand. Tilfældigt hørte jeg far og mor tale om, at jeg nok blev forlovet samtidig med studenterhuen. De tog fejl. Jeg var ved at få nok! Især efter en romantisk sejltur i måneskin op og ned ad åen, hvor der ikke skete andet end et par ømme blikke. Jeg var nu sikker på, at noget var rivegalt. Jeg ville hverken forloves eller giftes med den dødbider. Jeg turde ikke sige det til ham, men skrev et brev. Der stod, at han behandlede mig som et barn og en patient, og at jeg var en voksen kvinde, der skulle behandles anderledes.

Han svarede med et brev - betegnende nok - til far og mor. Der stod, at han altid havde tænkt på min ungdom og ikke ville skade min udvikling. Altså: Jeg skulle gemmes, til jeg var en velhængt steg. Det sidste skrev han nu ikke. Kort efter rejste han til Århus. Det var godt, for jeg syntes, det var pinligt at møde ham.

Senere hørte jeg, at han blev gift med en dejlig pige, som desværre fik paranoia. Det tror jeg, jeg godt kan forstå.

Jeg fik meget travlt nu, for studentereksamenen var nær, og der var meget, der skulle læres hurtigt. Vores lægesøn i klassen rådede mig til at købe ferietabletter på apoteket, så behøvede jeg ikke sove ret meget. Det var såmænd bare amfetamin, men jeg blev hverken afhængig eller faldt i søvn ved eksamensbordet. Jeg sov kun få timer på kaffe, tabletterne og gnavende store rugbrødshumpler.

Så kom den store dag. Alle jublede, når de fik huen trukket ned over ørerne. Jeg græd, så tårerne sprang ud af øjnene, for nu skulle jeg aldrig gå i skole mere - og jeg elskede at gå i skole. Hvad skulle der blive af mig? Jeg fik spurgt rektor lige så stille, om jeg stadig var på prøve. Rektor gav mig et stort knus og sagde: "Det er sandt, du er jo på prøve!" Vi kørte med hestevogn rundt om Drewsen på torvet. Bagefter sejlede vi til Hattenæs til en festmiddag. Mange fester fulgte - og nu kom hverdagen kravlende.